

HELENA PRADZYNSKA

NATAŠA

Nusipirkusi truputį smulkių prekių, palengva žingsniavau stoties link. Turėjau dar valandą laiko. Staiga, užgirdau kažką šaukiant. Ivy ir krūptelėjau, tačiau neatsigręžiau. Balsas svetimas. Gal ne mane šaukia. Ar maža tokių vardų. Bet šauksmas ir vėl pasikartojo. Šiuo kartu visai arti ir kažkas trūktelėjo mane už pulto. Atsisukau.

— A, matai, iš karto pažinau! Negirdėjau kai šaukia? — automatiškai bėrė žodžius nepažįstama moteris. Ji šypsojosi ir tiesė ranką sveikintis.

— Tai ką, nenori prisipažinti, kad pažįsti mane? —

— Bet, atleiskite, poniat, tikrai neprisimenu...

— Cha, cha, cha... — juokėsi nepažįstamoji. — Tu mane tikrai nepažįsti? Sakai, neprisimeni?! O ar prisimeni Prandzevą?

Paskutinysis klausimas mane uželektrino. Iš kur ji žino? Ir kas čia galėtų būti? Ji man priminė iš senų laikų labai gerai žinomą pavardę, išskaičiavo mano visus namiškius vardais ir, sarkastiškai šypsodamosi, žiūrėjo man į akis. Stebėjau ir aš ją. Tai buvo apie 40 metų amžiaus moteris, vidutinio ūgio, elegantiškai apsirengusi ir smarkiai išsidažiusi. Raudonieji lūpų dažai tiek stipriai pakrauti, jog kairioji linija, nebeišlaikydama jokios simetrijos, siekė kur kas anksčiau storią įpudrinto skruosto, negu dešinioji. Vietoj antakių — pas ją tebuvo dvi mažos linijukės, pravestos pašėliu. Blakstienos — taipogi toli nuo viena kitos — išretintos. Nedidelės akys, tarytum pelės, vis dėlto, man prisiminė, kad "Kažkur matytos...

— Na, tai ką? Nieko nekalbi? — pertraukė mano užsigalvojimą.

— Padėkite man prisiminti. Tikrai neprisimenu, kas poniat esate...

— Mesk tą "poniat". Jau kelintą kartą kartoji — "poniat", "poniat"... Žinok, kad jūsų šviesūs poniškėji laikai jau seniai praėjo...

— Atsimeni, kai mane sutikau ant kelio, už jūsų sodo? Po to norėjai pasiųsti darbam į dvyrą, tačiau aš nebuvau tokia kvailutė, kad ponams dirbčiau... —

ji kalbėjo labai greitai ir su kažkokia atvira ironija. — O dabar — jau pažįsti? Nataška esu... —

— O, Nataška! — pakartočiau mechaniškai. — Nataška Sova! — dar pridūriau ir pavardę. — Taip, dabar prisimenu...

— Pirmiausia, nevadink manęs Nataška. Visi dabar mane vadina Nataša. Sova — taip pat man nebeatitiko. Dabar vadinosi Soviecka. Juk tai daug geriau skamba, ar ne? —

Nelaukdama mano atsakymo, Nataša Soviecka pasakojosi apie save toliau:

— Neseniai baigiau politinius kursus ir dabar esu šio apskrities Moterų Lygos pirmininkė. Jau du mėnesiai kaip čia gyvenu. Prisilaikau prie Raudonosios Armijos. Užeik kada nors. Turį du kambarius ir virtuvę. Butas gražiai apstatytas, kilimais išklotas. Uždirbu 800 paltų į mėnesį. Tiesą sakant, tai nėra labai daug, tačiau gaunu premijų, o, be to, dietos sutaupo pinigų...

— Na, bet sakyk, kas pas tavę gero? Maniau, kad užsieny, kaip ir visi "jūsiškiai". — Šį žodį ištarė pabrėždama. — Su šeimą gyvenę? Kur gyvenę?

— Į tokį skaičių klausimų, sunku iš karto atsakyti, — nusijuokiau. — O be to, nedaug ir laiko beliko ligi traukinio.

— Tai palydėsiu tave, — sutiko Nataša. — Ar išvažiuoji?

— Važiuoju namo. Gyvenu kaime, apie 6 km. nuo čia. Dirbam kartu su vyru, vienoj mokykloj.

— Fi, mokytoja! — riktelėjo ji. — Tai kiek tu uždirbi?

— 450 zlotų...

Nataša tik pažiūrėjo į mane ir patarė keisti užsiėmimą. Esą, apskrities Moterų Lygos įstaigoje reikalinga sekretorė. Ji galėtų mane įpiršti į tas pareigas...

— Žinoma, tas reikalas galės truputį užtrukti, — kalbėjo Nataša. — Mat, tu, reikia manyti, dar nepriklausai partijai. Tačiau ir tai padarysiu. Tada atsikrausysi į miestą ir bus kitas gyvenimas.

Ji, esą, visų kitų buv. ponų nekenčianti, bet man — padėsianti, nes ją rišanti prie manęs sena pažintis...

Pagalčiau, atsiveikinant, Nataša prižadėjo mane aplankyti.

Apsilankysianti tarnybiniu reikalu.

Traukinys buvo bešeinąs, kuomet Nataša, tarytum prisiminsi ką nors labai svarbaus, užsuko ant laiptelio ir ėmė kuždėti man:

— Tas pirmasis numerė... Tarykita. Dabar Wroclove ir lanko mokyklą...

Traukinys pajudėjo. Nataša dar ilgėliau mojavo ranka, pakol pranyko iš akių. Dabar turėjau laiko apgalvoti visą praeitį. Tai buvo prieš daugelį metų.

1934 m. stotogas leidau namuose. Sėdėdama sode, užgirdau klyksmą. Klykė kažkieno vaikas. Tačiau — kartu girdėjosi kažkieno juokas, gincas ir pn. Nuskubėjau į tą pusę. Ir tai, ką pamaciau, begaliniai mane paveikė. Ant kelio buvo mergina su vaiku ir ją apstojęs visas būrys paauglių, kurie mėtė į merginą žemėmis, kiti — net akmenimis ir įvairiai ją koliojo.

— Kas čia dedasi? — paklausiau merginą.

— A. tie choleros neduoda žmogui nei praeiti... —

— Ji vagilka! — sušuko vienas iš vaikų. — Penkis zlotus pavogė.

— Uždaryk snukį! — drėbtelėjo mergina.

Deja, du didesnieji vaikėzai, kaip liudininkai, tikrai dėstė apie dažnas jos vagystes.

Mergina stovėjo tarytum nusiminusi, paveikta. Rankoje dar tebe laikė ryškę, kuria gynėsi nuo vaikų. Ji buvo kiek vyresnė už mane, tačiau nedaug. Ant rankų laikė keletos mėnesių kūdikį, kuris buvo įsuktas į abejotino švarumo skarą. Mergina žiūrėjo į mane labai neramiomis akimis.

— Kaip vadiniesi? Iš kur esi? — užklausiau.

— O kas kam darbo? — atšovė užkraustoji.

— Klausyk, — pradėjau mandagiai, — nusiramink. Esi labai sunervinta. Jeigu klausiu, tai noriu tau padėti.

— Apisieisiu ir be tamstos malonės... — bumperėjo.

— Nebūk tokia keista. Čia nėra kalbos apie bent kokį maloną, tačiau gal reikia ko nors: kad ir vaikui pieno?...

Ji pradėjo kažką krapštytis apie kūdikį ir nieko nebeatsakė. Aš vėl stengiausi ką nors iškvosti:

(Nukelta į 3 psl.)

LINKSMŲ KALĖDŲ IR LAIMINGŲ NAUJŲ METŲ PROGA SVEIKINAME GAUSIUS MŪSŲ KLIENTUS IR LINKIME GERIAUSIOS SEKMĖS

PACKAGE EXPRESS AND TRAVEL AGENCY, INC.

1776 Broadway, New York, N. Y.

LINKSMŲ KALĖDŲ IR LAIMINGŲ NAUJŲ METŲ savo nariams, Naujienoms ir visiems lietuviams linki

American Lithuanian Citizens & Benefit Club Valdyba

ANTANAS JUSAS — vicepirmininkas
ROZĖ DIDŽGALVIS — nutarimų raštininkė
BERNICE ŽEMGULIS — finan. raštininkė
JOSEPHINE MASILIONIS — kontr. raštininkė
JOSEPH MIKŠIS — kasos globėjas
JONAS DIDŽGALVIS — kasininkas
PAUL. MASLIONIS — maršalka
ANTANAS JUSAS — korespondentas

UPYTĖS DRAUGISKAŠ KLUBAS

LINKI VISIEMS
LINKSMŲ KALĖDŲ IR LAIMINGŲ NAUJUJŲ 1970 METŲ

1969 METŲ VALDYBA:

JOHN KIAUNĖ, Pirmininkas
JONAS SULCA, Vicepirmininkas
JUOZAS BALICAS, Nutarimų raštininkas
BERNICE ŽEMGULIS, Finansų raštininkė
MARY RADZIUKENAS, Kasininkė
ANTANAS RADZIUKENAS, Maršalka

LINKSMŲ KALĖDŲ ir LAIMINGŲ NAUJUJŲ METŲ

linkime visoms draugijos narėms, jų šeimoms, bendradarbėms ir NAUJINIOMS, ištiesą metą garsinusioms mūsų susirinkimus ir aprašinėjusioms mūsų draugijos veiklą.

GARSAUS VARDO LIETUVAIČIŲ DRAUGIJS VALDYBA

SKAITYKITE NAUJIENAS

ŽIEMOS ŠVENČIŲ IR NAUJŲ METŲ
proga sveikinu visus savo draugus, pažįstamus ir gerus lietuvius

FRANK STANIONIS
1151 So. MASON AVENUE
Chicago, Ill. 60644

LINKSMŲ KALĖDŲ ŠVENČIŲ IR LAIMINGŲ NAUJŲ METŲ LINKIU VISIEMS LIETUVIAMS

THEODORE A. ALLEN (ALESKAUSKAS)

REPUBLICAN CANDIDATE
for Sanitary District Trustee

LIETUVIŲ TAUTINĖS KAPINĖS

8201 SOUTH KEAN AVE., JUSTICE, ILLINOIS. Tel. GLOBE 8-0638

SVEIKINA AMERIKOS LIETUVIUS IR LINKI JIEMS LAIMINGAI PRALEISTI ŽIEMOS ŠVENTES

Kviečiame užvažiuoti į mūsų Kapines, aplankyti garbingų mūsų tautos vyrų kapus, pamatyti pastatytus puikius paminklus ir pasirinkti vietą savam sklypai. Mūsų pareigūnai mielai noru suteiks Jums pageidaujamas informacijas.

LIETUVIŲ TAUTINIŲ KAPINIŲ VALDYBA:

POVILAS DAUBARAS, prezidentas
ALGIRDAS MICKEVICIUS, viceprezidentas
ANTANAS TAMKEVICIUS, izdininkas
MARTYNAS GUEDELIS, sekretorius

DIREKTORIAI:

POVILAS DAUBARAS
MARTYNAS GUEDELIS
JONAS JOKUBONIS
BRUNO KLEMKA
AL MICKEVICIUS

POVILAS MILAŠEVICIUS
GUSTAS K. RIMKUS
JUOZAS SKUTAS
ANTANAS TAMKEVICIUS
JONAS ZALATORIS

